

ROZCHODY JSOU RŮŽNÉ DO 1/2 IVÁHO

Čtvrtek, 26 srpen 2008

Ahojda Danielo, ze zoufalství už nevím kudy kam a komu to říci, tak jsem využila tuto poradnu. Jsem tady poprvé, takže vlastně ani nevím, jak to poště chodí... Ale v rubrice poradna jsem viděla různé příběhy a tvou reakci. A - tak doufám, když si myslím, že to těbas někomu půjde naprosto směšné, jaké problémy mám.. Jestli to není rouhání, si takhle stávkovat. Nicméně má to trápí a to moc.

Jsem mladá, pohledná a hodná holka, za což jsem vděčná a vážím si toho. Samozřejmě mám chyby jako každý, také nejsem svátost sama. Ale - to, co mám, mohu dávat a dávám, si zatím nikdo moc neváží... konkrétně myslím ve vztazích. Na Vánoce jsem se moc zamilovala do kluka.. Oba jsme byli studenti ale oba jsme nedostudovali. Každý z jiného důvodu.. on lenost, já psychicky nezvládla ten nápor. Rozhodli jsme se tedy, že se přestěhujeme do většího místa, kde je práce a začneme spolu žít a pracovat. Vánoce bylo zprvu krásné... Žili jsme spolu dva roky v naprosté harmonii, šťastí a lásce... Opravdu. Já denně vařila teplé večeře (na co měl chuť), těbě jsem se na něj domáhala. Snažila jsem se dlat pro něj různé věci, ať už malá nebo velká... Vyhledávala jsem cokoli, co by mu udělalo radost. Víkendy jsme trávili jak kdy. On často jezdil k rodičům, sám, a měl prostor pro sebe a kamarády.. Ano, občas jsme měli menší neshody, ale to bylo tak nepodstatné - oproti tomu, jak jsme žili jinak. Poslední měsíc jsem si všimla, že se mnou dost zametá; konkrétně - nemá na mě čas, protože ho na mě nechce mít. Ale pak jsme jeli na dovolenou a byla zase úplně jiná.. byl ke mě milý... chtěl se mnou sex.. bylo nádherné. Po návratu se přestěhoval týden a on se cítil nemocný (chřipka asi), tak z práce dříve domů. Přemýšlela jsem mu dobroty a uvařila čaj, sedla jsem si k němu, abychom si popovídali, protože je celkově tak ztrápený. K mému velkému podivu z něj vypadlo, že už mě nemiluje tak jako dříve, ale jinak je vskuse fajn. Myslela jsem, že je to hloupé, že chce zpět do rodného místa. Hodně jsem o tom přemýšlela a nakonec si řekla: ano, půjdu tam s ním. Bohužel, ale marně.. Rozhodl se, že prostě odejde zpět domů a mne už s sebou nechce. Je to pro mne strašná rána... Jelikož máme společný byt, věci a výpovědní lhůty, potáhne se to asi měsíc. Je to něco jako rozvod, ješkol nemáme děti... Samozřejmě se budeme snažit, jak jen to půjde spolu v bytě nebýt (je to garsonka), ale nebude úplně vyhnutí a budeme tam muset vedle sebe spát.. Čekala jsem, že ano, ale to že mne nemiluje, ne... A co nechápu a nikdy nepochopím?... říká, že mu budu chybět, bude se mu stýskat, možná toho bude i litovat - ale zpět mě nechce. Propadla jsem ukrutně beznádeje a depresím. Denně jen brečím. Co mám dlat? Já ho miluji, on mne ne.. a bylo to jako blesk z čistého nebe! Nemohu se z toho vůbec vzpamatovat... Já se na něj dívám a když si uvdomím, že už nikdy nebudeme spolu, hned brečím.. Nevím, co mám dlat.. nemluví o tom, jak se rychle o vskuse rozhodnout, kde a jak si začít nový život.. V bytě nemohu žít z finančních důvodů a ani nechci žít sama. Za co to mám?... dobrotu? Asi... Leila